

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου 2009

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,
Συντάκτες τῆς Ἐφημερίδος «Ὁρθόδοξος Τύπος»,
Εὐλογεῖτε!

Εὐρισκόμενος, λόγῳ ποιμαντικῶν μου καθηκόντων, μακράν τῆς ἑδρας τῆς Μητροπόλεώς μου, συλλειτουργὸς ἱερεὺς μου ἀνέγνωσε κύριο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος Σας, ἀναφερόμενο στό ταπεινὸ μου πρόσωπο. Ἐπ' αὐτοῦ ἔχω συντόμως νά πῶ τά ἑξῆς:

α) Σᾶς ἐσωκλείω μία ἐγκύκλιο ἐπιστολή μου πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς τῆς Μητροπόλεώς μου, ὅπου ἐκθέτω τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι μέ ὁδήγησαν στό νά ἀνακαλέσω τὴν ὑπογραφή μου ἀπὸ τό κείμενο τό λεγόμενο «Ὁμολογία Πίστεως». Παρακαλῶ πολύ, ἂν βρεῖτε χρόνο, ἀναγνῶστε την.

β) Δέν εἶναι ἀληθές ὅτι ἐγὼ εἶπα στόν ὑπεύθυνο τῆς «Ρομφαίας» ὑβριστικούς λόγους κατὰ τῶν ὑπογραψάντων τό ἐν λόγῳ κείμενο. Ὅτι δηλαδή ἀπεκάλεσα αὐτοὺς «λαθροκαπήλους τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως» καὶ «πλανεμένους». Καταδικάζω τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποῖους ὅμως δέν τοὺς εἶπα, ἐπαναλαμβάνω. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν πληροφορήθηκα ὅτι ἡ ἱστοσελίδα τῆς «Ρομφαίας» ἀναγράφει αὐτούς τοὺς λόγους κατὰ τῶν ὑπογραψάντων ἢ καὶ συνταξάντων τό κείμενο, ἀμέσως ἐπεκοινώνησα μέ τόν ὑπεύθυνο διαμαρτυρούμενος καὶ τοὺς διέγραψε. Στό κείμενό μου γιά τὴν ἀνάκληση τῆς ὑπογραφῆς μου γράφω στοὺς συντάξαντες τὴν «Ὁμολογία» ὅτι παραμένει ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ ἐκτίμησή μου πρὸς αὐτούς.

γ) Δέν δέχθηκα ἀπειλές ἀπὸ τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μας, ὥστε νά φοβηθῶ καὶ νά ἀποσύρω τὴν ὑπογραφή μου, ὅπως γράφετε, ἀλλά, ὅπως σαφῶς φαίνεται στό κείμενο τῆς ἐπιστολῆς μου πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς ταπεινῆς μου Μητροπόλεως, οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι μέ ὁδήγησαν στὴν ἀνάκληση τῆς ὑπογραφῆς μου, ἦταν λόγοι πνευματικοὶ καὶ ἐκκλησιολογικοὶ, ὅπως ἐγὼ τοῦλάχιστον τοὺς νομίζω.

δ) Ἐπειδὴ στό κατ' ἐμοῦ ἄρθρο Σας, διὰ τὴν ἄρση τῆς ὑπογραφῆς μου, μέ παρουσιάζετε ὡς ἀρνητὴ προηγουμένων μου γραπτῶν, Σᾶς δηλώνω ὅτι, μέ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, πιστεύω εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν μας, διὰ τὴν Ὅποίαν πάσχω καὶ ἀγωνίζομαι, παρά τίς τόσες ἁμαρτίες καὶ ἀτέλειές μου. Εἴθε δέ νά μέ ἐνισχύει ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, γιά νά καθαρεύει ἡ

καρδία μου, ὥστε νά εἶναι εὐάρεστη στόν Θεό ἢ Θεία Λειτουργία, τήν ὁποία ὡς Ἐπίσκοπος προσφέρω, καί νά μήν ἀρνοῦμαι τούς ὑπέρ τῆς πίστεως ἀγῶνες, συμπορευόμενος ὅμως μετά τῶν ἄλλων Ἱεραρχῶν τῶν συγκροτούντων τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ναί! Θέλω, ἀγαπητοί κύριοι, ὡς Ἱεράρχης, σέ ὅλα, ἀλλά ἰδιαίτερος στούς ὑπέρ τῆς πίστεως ἀγῶνες, νά εἶμαι ἐνωμένος μέ ὅλο τό ἱερό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

ε) Τέλος, ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς πῶ ὅτι τήν ἀγωνιστικότητα τήν θεωρῶ, ὅπως καί εἶναι, θεῖο χάρισμα καί θέλω νά ἔχω στήν ποιμαντική μου τό χάρισμα αὐτό, δέν μοῦ ἀρέσει ὅμως ἡ ἐπιθετικότητα κατά ἱερωμένων καί μάλιστα κατά Ἐπισκόπων, ὅπως ἦταν τό κατ' ἐμοῦ ἄρθρο Σας. Ἦρα τήν ὑπογραφή μου ἀπό ἕνα κείμενο. Σέ τί Σᾶς ἐπείραξε αὐτό; Τόσοι καί τόσοι ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, καλοί καί ἐνάρετοι Ἀρχιερεῖς, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἐκεῖνοι πού Ἐσεῖς ἐπευφημεῖτε, δέν ὑπέγραψαν τό κείμενο τῆς «Ὁμολογίας». Καί ἐγώ μέ τήν ἄρση τῆς ὑπογραφῆς μου θέλησα νά γίνω σάν ἕνας ἀπό αὐτούς, γιατί τούς ἰδικούς τους λόγους ἀκουσα ἐκ τῶν ὑστέρων καί συνεφώνησα μαζί τους. Στό κείμενο πού Σᾶς ἐσωκλείω ἐκθέτω τούς λόγους, γιά τούς ὁποίους προέβηκα στήν πράξη τῆς ἀνακλήσεως. Ποῦ ἡ προδοσία μου; Δηλαδή καί οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς πού δέν τό ὑπέγραψαν εἶναι δειλοί καί προδότες;

Στόν χῶρο μας, κύριοι, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό μία ἀγωνιστική χριστιανική ἐφημερίδα, πού τά γραφόμενά της ὅμως νά εἶναι ὡς νά τά ἔγραφε ἕνας ἅγιος Νεκτάριος καί ἕνας πατήρ Πορφύριος. Νομίζω ὅτι ἡ Ἐφημερίδα Σας δέν συμφωνεῖ μέ αὐτούς τούς λόγους τοῦς Γέροντος Πορφυρίου: «Νά πονᾶμε γιά τήν Ἐκκλησία. Νά τήν ἀγαπᾶμε πολύ. Νά μήν δεχόμαστε νά κατακρίνουν τούς ἀντιπροσώπους της. Στό Ἅγιο Ὄρος τό πνεῦμα πού ἔμαθα ἦταν ὀρθόδοξο, βαθύ, ἅγιο, σιωπηλό, χωρίς ἐριδες, χωρίς καυγάδες καί χωρίς κατακρίσεις. Νά μήν πιστεύουμε τούς ἱεροκατηγόρους. Καί μέ τά μάτια μας νά δοῦμε κάτι τό ἀρνητικό νά γίνεται ἀπό κάποιον ἱερωμένο, νά μήν τό πιστεύουμε, οὔτε νά τό σκεπτόμαστε, οὔτε νά τό μεταφέρομε» (Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Βίος καί Λόγοι, Ἱερά Μονή Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2008, θ' Ἐκδοση, σελ. 202). Καί ὁ ἴδιος Γέροντας πάλι εἶπε: «Ἄν τά χαλάσω μέ τόν Ἐπίσκοπό μου καί ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει θυμώσει μαζί μου, ἡ προσευχή μου δέν ἀνεβαίνει στόν οὐρανό» (Ὁ ὅσιος Γέρον Πορφύριος, Ἐκδ. Ἱεράς Μονῆς Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Κονταριώτισσα Κατερίνης, σελ. 338).

Νομίζω πάλι ὅτι δέν συμφωνεῖτε καί μέ τούς λόγους τοῦ ἄλλου ἁγίου Γέροντος Παΐσιου ὅτι «ὁ Θεός οἰκονόμησε σ' αὐτά τά δύσκολα χρόνια τόν καλύτερο Πα-

τριαρχη»! (Εφημερίδα Καθημερινή, 27-1-1993, σελ. 12). Καί νομίζω πάλι ὅτι δέν συμφωνεῖτε καί μέ τόν ἄλλο ἅγιο Γέροντα Ἰάκωβο καί δέν θά τόν θεωρεῖτε γι' αὐτό προορατικό, ἐπειδή ἔκανε ἐπίμονη προσευχή νά ἐκλεγεῖ Πατριάρχης ὁ Μητροπολίτης Καρχηδόνας Βαρθολομαῖος, στόν ὁποῖο ὁμως, ὡς ἅγιος, προεῖπε πρῖν ἀπό χρόνια τήν ἐκλογή του ὡς Πατριάρχη (βλ. Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου, Ὁ Μακαριστός Γέροντας Ἰάκωβος, Ἀθήνα 1992, σελ. 158-159).

Καί πῶς, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀκοῦτε αὐτούς τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου; «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε χάριν δογματικῆς τινός διαφορᾶς πρέπει νά θυσιάζεται... Ὁ μὴ ἀγαπῶν τούς ἑτεροδόξους ἐπίσκοπος, ὁ μὴ ὑπέρ αὐτῶν ἐργαζόμενος, ἀπό ψευδοῦς κινεῖται ζήλου καί ἐστερημένος ἐστίν ἀγάπης... Τά τῆς πίστεως ζητήματα οὐδόλως δέον ἐστί νά μειῶσι τό τῆς ἀγάπης συναίσθημα» (Ἁγίου Νεκταρίου, Ποιμαντική, σελ. 192). Ἀλλά ἔχω καί ἄλλες καί ἄλλες παρόμοιες πατερικές περικοπές.

Ἀδελφοί! Ἄν μετά τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐνῶ ὁ ψάλτης λέγει «Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον...», ἐγώ οὔτε «εἶδα» οὔτε ἔνοιωσα ὅτι «ἔλαβα» κάτι, καί ὅταν ὡς λειτουργός λέγω «Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας» καί ὁμως δέν νοιώθω «ἄνω», ἀλλά κάτω πεσμένος, τότε δέν εἶμαι ἄξιος γιά ἀγῶνες. Θέλω νά πῶ μέ αὐτό ὅτι κατά πρῶτο λόγο πρέπει νά προσέξουμε τήν πνευματικότητά μας καί τότε, ἂν καθαρεύουμε στήν καρδιά, τότε μόνο θά εἶναι εὐλογημένοι ἀπό τόν Θεό οἱ ἀγῶνες μας. Πάντως, ἐπιτρέψτε μου νά Σᾶς πῶ, καί Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γι' αὐτό, ὅτι ἐγώ ὁ Ἐπίσκοπος ἂν ἔγραφα σέ κάποιον ἀπλό χριστιανό ἔτσι ἐπιθετικά, ὅπως Ἐσεῖς γράψατε ἐναντίον ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου στήν Ἐφημερίδα Σας, δέν θά ἤθελα νά κοινωνήσω τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἂν πρῶτα δέν τοῦ ζητοῦσα συγγνώμη.

Ἐάν στήν ἀπάντησή μου αὐτή πρός τό ἐναντίον μου ἄρθρο Σας κάπου Σᾶς ἐλύπησα, παρακαλῶ νά μέ συγχωρήσετε, ὅπως καί ἐγώ συγχωρῶ Ἐσᾶς γιά τήν πικρία πού μοῦ ἐδώσατε. Γιά τό θέμα πῶς βλέπω τήν ἀγωνιστικότητα – ἡ ὁποία ἀλλοίμονο!, δέν πρέπει ποτέ νά ἐκλείψει ἀπό τήν Ἐκκλησία – συνδυαζόμενη ὁμως μέ τήν πνευματικότητα, Σᾶς καλῶ νά ἔλθετε στήν ταπεινή μου Ἐπαρχία νά Σᾶς παραθέσω δεῖπνο ἀγάπης καί θά τά ποῦμε ἐκεῖ μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης.

Σᾶς εὐχομαι πλούσια τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό ἔργο Σας καί τίς οικογένειές Σας.

Τήν ἀγάπη μου καί τά σέβη μου στόν πατέρα Μᾶρκο.

Μέ πολλές εὐχές καί ἀγάπη Χριστοῦ

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας